

ΕΧΕΙΣ ΠΑΤΕΡΑ;

Ἡ ἀπάντησή στό ἐρώτημα αὐτό δέν εἶναι τόση ἀπλή, ὅσο νομίζουμε. Στόν κόσμο αὐτό ὑπάρχουν ἑκατομμύρια παιδιά πού ἔχασαν τόν πατέρα τους. Τόν πατέρα δέν μπορεί νά τόν ἀναπληρώσει κανείς, οὔτε ὁ παππούς, οὔτε ὁ θεῖος, οὔτε ὁ δάσκαλος, οὔτε κανένα ἄλλο πρόσωπο. Ἡ ἀπουσία του γίνεται αἰσθητή ἀπό τήν πρώτη στιγμή.

Ἀλλά στήν ἐποχή μας οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι ὀρφανοί. Ἔχουν χάσει ὄχι τό φυσικό τους πατέρα, ἀλλά τόν πνευματικό τους πατέρα, τό Θεό. Λησμονήσαμε ὅτι ἔχουμε πατέρα στόν οὐρανό. Πόσες φορές στή ζωή μας δέν εἶπαμε τήν Κυριακή προσευχή: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Πόσες φορές δέν εἶδαμε τό χέρι τοῦ πατέρα μας, νά ἀπλώνεται ἐπάνω μας, πόσες φορές δέν μᾶς ἔσωσε ἀπό κινδύνους καί δύσκολες καταστάσεις! Ἀλλά τώρα τόν ξεχάσαμε, τόν λησμονήσαμε, νομίζουμε πώς δέν τόν ἔχουμε ἀνάγκη πιά. Μᾶς ἐξαπάτησε ὁ διάβολος, ἡ εὐημερία τῆς ζωῆς, ἡ καλοπέραση, ὁ κόσμος. Τόν ξεχάσαμε σάν νά μήν ὑπάρχει. Ἀλλά αὐτός πού εἶναι πατέρας γεμάτος ἀγάπη καί καλοσύνη καί ἔλεος, δέν μᾶς ξέχασε, δέν μᾶς ἐγκατέλειψε. Πώς εἶναι δυνατόν ἓνας πατέρας νά λησμονήσει τά παιδιά του; Ὅχι μόνο δέν μᾶς ἐγκατέλειψε ἀλλά ἀπέστειλε στόν κόσμο τόν Υἱό του τό μονογενή γιά νά σώσει τόν κόσμο.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ζοῦμε μέ ἄγχος, μέ ἀγωνία. Ἀνησυχούμε γιά τό αὔριο, μᾶς φοβίζει τό μέλλον. Τοῦτο ὀφείλεται διότι χάσαμε τήν ἐμπιστοσύνη μας πρός τό Θεό. Λησμονήσαμε ὅτι αὐτός εἶπε: «μή μεριμνάτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καί τί πίετε, μηδέ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε» (Ματθ. 6, 25). Ὅσα τρεχάματα καί ἄν κάνουμε, καί ὅσα σχέδια καί ἄν ἐτοιμάσουμε, ἐάν ὁ Θεός δέ θελήσει, ἐάν ὁ Θεός δέν εὐλογήσει,

ὅλα εἶναι εἰς μάτην. Ἐάν πιστεύεις ὅτι ἔχεις πατέρα στόν οὐρανό, σ' αὐτόν θά καταφύγεις, σ' αὐτόν θά ἐμπιστευθεῖς τή ζωή σου.

Ἡ ἐποχή πού διερχόμαστε εἶναι δύσκολη. Ἡ ἀνθρωπότητα ἔφτασε στό ἀδιέξοδο, ἡ ἐγκληματικότητα αὐξάνει. Τά ναρκωτικά, ἡ ἀνεργία, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος, ὅλα αὐτά σφίγγουν τόν κλειό γύρω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ἡ ἀποστασία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τό Θεό, ἡ ἀσέβεια, τά εἰδῶλα πού στήσαμε στή θέση τοῦ Θεοῦ, μᾶς ὁδηγοῦν μέ μαθηματική ἀκρίβεια στό τέλος. Μποροῦμε νά πούμε μέ βεβαιότητα πώς εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι τοῦ τέλους. Ὁ ἄνθρωπος ἀπέριψε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀπέριψε τό Χριστό, μέ ἀποτέλεσμα ὁ θάνατος, ἡ ἀπώλεια.

Ἀλλά ὁ Θεός πού εἶναι γεμάτος ἔλεος καί ἀγάπη μᾶς ἀνέχεται καί μακροθυμεῖ, ζητώντας τή μετάνοιά μας. Ὁ Ἀπ. Παῦλος εἶπε στούς Ἀθηναίους: «Τούς μέν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδών ὁ Θεός τά νῦν παραγγέλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν» (Πραξ. 17,30). Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἔχει ἀνάγκη ἡ ἐποχή μας εἶναι ἡ μετάνοια καί ἐξομολόγηση γιά νά μᾶς λυπηθεῖ ὁ Θεός, γιά νά κάνει ἔλεος ὁ Κύριος σέ ὅλους. Φτάνει πιά πού ζήσαμε χωρίς Θεό, χωρίς Χριστό, χωρίς Ἐκκλησία. Εἶναι καιρός νά μετανοήσουμε, νά ἀλλάξουμε ζωή, νά ἀλλάξουμε πορεία, νά συνδεθοῦμε μέ τό Θεό, μέ τήν Ἐκκλησία. Οἱ περισσότεροι χριστιανοί καταντήσαμε ἀχρίστιανοι. Δέν προσευχόμαστε, δέν ἐκκλησιαζόμαστε, δέν ἐξομολογοῦμαστε, δέν κοινονοῦμε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Καταντήσαμε χριστιανοί τῆς ταυτότητας καί τίποτε περισσότερο. Εἶναι καιρός νά ταπεινώσουμε τόν ἑαυτό μας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, μέ μιά εἰλικρινή μετάνοια καί ἐξομολόγηση καί τό ἔλεος τοῦ Κυρίου θά μᾶς σώσει.

Π.Π.